

LBRIS

We know
books

**EMILIA
CÂMPEANU**

365

DE ZILE CADOU

1

AN CÂT O VIAȚĂ

**EDITURA
CREATOR**
BRAȘOV, 2023

Cuprins

Dragă cititorule (<i>cuvănt înainte de Emilia Câmpeanu</i>).....	7
Ziua cea dintâi • Hotărârea	9
Ziua 2 • Continuare	10
Ziua 3 • Revelion în liniște	12
Ziua 4 • Tanti Emilia	13
Ziua 5 • Diplomatul	15
Ziua 6 • Clepsidra	17
Ziua 7 • Airbnb	19
Ziua 8 • Sticla cea caldă	20
Ziua 9 • Furnicături	22
Ziua 10 • Copacul și rutina	24
Ziua 11 • Trenuri și jucării	25
Ziua 12 • Curajul de a fi părinte	27
Ziua 13 • Dulciuri pentru inimă	28
Ziua 14 • Casa pe roți	30
Ziua 15 • Numerologie	32
Ziua 16 • Curiozitate	33
Ziua 17 • Puiul	35
Ziua 18 • Poza	36
Ziua 19 • Teleportare	38
Ziua 20 • Ghemul	40
Ziua 21 • Scotocitul	41
Ziua 22 • Muntele	43
Ziua 23 • Balonul	44
Ziua 24 • Un loc nou numit casă	47
Ziua 25 • Regatul de gheață	49
Ziua 26 • O lume organizată	51
Ziua 27 • Smoala și marea	52
Ziua 28 • Mămăligă	54
Ziua 29 • Concurența	56
Ziua 30 • Prima zi	57
Ziua 31 • Cuvinte încâtușate	59
Ziua 32 • Manșetele	61
Ziua 33 • Numărul predestinat	62
Ziua 34 • Fata cu șahul	65
Ziua 35 • O zi obișnuită	67

Ziua 36 • <i>Legende și circ</i>	69
Ziua 37 • <i>Camaradelor mele</i>	70
Ziua 38 • <i>Turnul Chindiei</i>	72
Ziua 39 • <i>Libertatea nopții</i>	73
Ziua 40 • <i>Tanti Pina</i>	75
Ziua 41 • <i>Mătasea neagră</i>	77
Ziua 42 • <i>Întâlnirea</i>	78
Ziua 43 • <i>Globul</i>	80
Ziua 44 • <i>Fără limite</i>	82
Ziua 45 • <i>Revoluția</i>	83
Ziua 46 • <i>Cu întunericul de mână</i>	85
Ziua 47 • <i>Bucuriile iernii</i>	87
Ziua 48 • <i>Agitație și senzații</i>	88
Ziua 49 • <i>Dulciurile copilăriei</i>	90
Ziua 50 • <i>Provocările iernii</i>	92
Ziua 51 • <i>Mentalități</i>	93
Ziua 52 • <i>Proiectul celor o sută de stele</i>	95
Ziua 53 • <i>Diferențe și asemănări</i>	96
Ziua 54 • <i>Mărțișor</i>	98
Ziua 55 • <i>Dialog cu mamaie</i>	99
Ziua 56 • <i>Vise, realitate și povești</i>	101
Ziua 57 • <i>Sunete</i>	104
Ziua 58 • <i>Ce este succesul?</i>	106
Ziua 59 • <i>Ziua mea</i>	107
Ziua 60 • <i>Momentul de acum</i>	109
Ziua 61 • <i>Ziua mamelor</i>	111
Ziua 62 • <i>Despre frică</i>	112
Ziua 63 • <i>Tatuaje</i>	114
Ziua 64 • <i>Provocarea prezentului</i>	116
Ziua 65 • <i>Aventuri peste noapte</i>	117
Ziua 66 • <i>Fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume</i>	119
Ziua 67 • <i>Pisoiul și furnicile</i>	121
Ziua 68 • <i>Copăcei pentru vremuri mai bune</i>	122
Ziua 69 • <i>Doctori în magie</i>	124
Ziua 70 • <i>Albumul infinit</i>	126
Ziua 71 • <i>Cuceritoarea</i>	128
Ziua 72 • <i>Despre stereotipuri</i>	129
Ziua 73 • <i>Străbunica și cojile de nuci</i>	131
Ziua 74 • <i>Rezistența</i>	133
Ziua 75 • <i>Școala și sistemul</i>	134
Ziua 76 • <i>Puncte colorate</i>	136
Ziua 77 • <i>Moșteniri încăpățănate</i>	138
Ziua 78 • <i>Cercul infinit</i>	139

Ziua 79 • Ziua în care nu s-a întâmplat nimic.....	141
Ziua 80 • Învățător pentru o oră.....	143
Ziua 81 • Curățenia.....	144
Ziua 82 • Mădălina.....	146
Ziua 83 • Cumpătare.....	148
Ziua 84 • Oala minune.....	149
Ziua 85 • Esența noastră.....	151
Ziua 86 • Casă noastră.....	153
Ziua 87 • Oglinda.....	154
Ziua 88 • Ziua zombie.....	156
Ziua 89 • Întrebări.....	158
Ziua 90 • Diafilme.....	160
Ziua 91 • Drumul spre lumină.....	161
Ziua 92 • Dependente.....	163
Ziua 93 • Lumea cărților.....	165
Ziua 94 • Preferințe.....	166
Ziua 95 • Nouă vieți.....	168
Ziua 96 • Concursul și lecția.....	169
Ziua 97 • Aventuri pe roți.....	171
Ziua 98 • Căsuța din copac.....	173
Ziua 99 • Influencer fără hashtag.....	174
Ziua 100 • Magie simpatetică.....	176
Ziua 101 • Potirul fermecat.....	177
Ziua 102 • Instincte contradictorii.....	179
Ziua 103 • Nedreptatea.....	181
Ziua 104 • Ștafeta.....	182
Ziua 105 • Alergatul de plăcere.....	184
Ziua 106 • Puiul de vrăbie.....	185
Ziua 107 • Doamna dirigință.....	187
Ziua 108 • Prizonieri.....	189
Ziua 109 • Pardesiul.....	190
Ziua 110 • Speed Mentoring.....	192
Ziua 111 • Tabăra dintr-a V-a.....	193
Ziua 112 • Doctor Irina.....	195
Ziua 113 • Desene, cheie, Italia 1.....	197
Ziua 114 • Nașii.....	198
Ziua 115 • Limbaje de iubire.....	200
Ziua 116 • Frica.....	202
Ziua 117 • Apusul unei ere.....	204
Ziua 118 • Evaluare.....	205
Ziua 119 • Jongleri ai vieții.....	207
Ziua 120 • Patru și liniște.....	209
Ziua 121 • Îndrăgosteala.....	210

Ziua 122 • Schimbarea.....	212
Ziua 123 • Spectrul întunecat	214
Ziua 124 • Pregătiri	215
Ziua 125 • Ultima tabără	217
Ziua 126 • Primul zbor.....	219
Ziua 127 • Primul sărut	220
Ziua 128 • Washington și un scop comun	222
Ziua 129 • Vara dinaintea liceului.....	224
Ziua 130 • Locul nou și adaptarea.....	226
Ziua 131 • Telefonul fix.....	227
Ziua 132 • Relaxare și acceptare	229
Ziua 133 • Muzică și dans	231
Ziua 134 • O zi cât o viață	233
Ziua 135 • Foame emoțională... de casă	234
Ziua 136 • Jos și sus	236
Ziua 137 • Vis împlinit	238
Ziua 138 • Luna plină și sacoșa și mai și	239
Ziua 139 • Aurora și alergătura	241
Ziua 140 • Bagajul pierdut	243
Ziua 141 • Reconectare	244
Ziua 142 • Ziua prezentării de poveste sau despre a fi vulnerabil	246
Ziua 143 • Fluturi și portal	248
Ziua 144 • Vântul schimbării	249
Ziua 145 • Vise și înghețată	251
Ziua 146 • Încă un centimetru în plus.....	253
Ziua 147 • Lecția	254
Ziua 148 • Seara cu greieri	256
Ziua 149 • (1986)	257
Ziua 150 • Reîntoarcerea	259
Ziua 151 • Prietenii și stelele	260
Ziua 152 • Cartea despre stele.....	262
Ziua 153 • Vise	264
Ziua 154 • Câțelul	265
Ziua 155 • Liceul	267
Ziua 156 • Cometa.....	269
Ziua 157 • Profă de chimie.....	270
Ziua 158 • Echipa liceului.....	272
Ziua 159 • Augustin	273
Ziua 160 • Închisoarea	275
Ziua 161 • Adolescența.....	277
Ziua 162 • Fără fluturi	278
Ziua 163 • Majoratul.....	280
Ziua 164 • Profesori.....	281

Ziua 165 • <i>Cumpănă între ape</i>	283
Ziua 166 • <i>Șlefuirea</i>	285
Ziua 167 • <i>O zi de sfârșit de liceu</i>	286
Ziua 168 • <i>Întoarcerea</i>	288
Ziua 169 • <i>Vânătoarea de cadouri</i>	290
Ziua 170 • <i>Somnul</i>	291
Ziua 171 • <i>Ardeii coști</i>	293
Ziua 172 • <i>Dimineața la Green Camp</i>	295
Ziua 173 • <i>Ziua Green</i>	296
Ziua 174 • <i>Ziua de uitare</i>	298
Ziua 175 • <i>Furnicuța și NY</i>	299
Ziua 176 • <i>Privind în urmă</i>	301
Ziua 177 • <i>Zi de zi</i>	302
Ziua 178 • <i>Ego</i>	304
Ziua 179 • <i>Furtul</i>	305
Ziua 180 • <i>Trecut și așteptare</i>	307
Ziua 181 • <i>Când</i>	308
Ziua 182 • <i>Vocea</i>	310
Ziua 183 • <i>Când se lasă ceața</i>	311
Ziua 184 • <i>Animăluțe</i>	313
Ziua 185 • <i>Rubik cube</i>	314
Ziua 186 • <i>Cuvinte</i>	316
Ziua 187 • <i>Bacul și oralul</i>	317
Ziua 188 • <i>Concursul</i>	319
Ziua 189 • <i>Vizita</i>	320
Ziua 190 • <i>Energie în strategie</i>	322
Ziua 191 • <i>Roz</i>	323
Ziua 192 • <i>Noul an</i>	325
Ziua 193 • <i>Seri de iarnă</i>	326
Ziua 194 • <i>Ce va fi după</i>	328
Ziua 195 • <i>Rezultatele</i>	329
Ziua 196 • <i>Se încheie un capitol</i>	331
Ziua 197 • <i>Primul an</i>	332
Ziua 198 • <i>Chiloșii</i>	334
Ziua 199 • <i>Filme</i>	335
Ziua 200 • <i>Banchetul</i>	337
Ziua 201 • <i>Dallas</i>	338
Ziua 202 • <i>Despărțirea</i>	340
Ziua 203 • <i>Nu toate zilele sunt bune</i>	341
Ziua 204 • <i>More drama</i>	343
Ziua 205 • <i>La mare</i>	344
Ziua 206 • <i>Decăderea</i>	346
Ziua 207 • <i>Revelație</i>	347

Ziua 208 • <i>Narcis</i>	347
Ziua 209 • <i>Prima oară</i>	349
Ziua 210 • <i>Fugile de acasă</i>	350
Ziua 211 • <i>Ultima fugă de acasă</i>	352
Ziua 212 • <i>Obişnuințe</i>	353
Ziua 213 • <i>Musca</i>	354
Ziua 214 • <i>Prima slujbă</i>	356
Ziua 215 • <i>Anotimpurile iubirii</i>	358
Ziua 216 • <i>Pot să trăiesc în rai?</i>	359
Ziua 217 • <i>Double ego/gheața pe râu</i>	361
Ziua 218 • <i>Primul job adevărat</i>	362
Ziua 219 • <i>Scotocit prin trecut</i>	364
Ziua 220 • <i>Brenntag</i>	365
Ziua 221 • <i>Cada</i>	367
Ziua 222 • <i>Victorie sau nu?</i>	369
Ziua 223 • <i>Frecvența radio</i>	370
Ziua 224 • <i>Dinamica</i>	372
Ziua 225 • <i>Ninge iar</i>	373
Ziua 226 • <i>Singure afară</i>	375
Ziua 227 • <i>Capoeira</i>	376
Ziua 228 • <i>Medicii</i>	378
Ziua 229 • <i>Senzații</i>	379
Ziua 230 • <i>Luni</i>	381
Ziua 231 • <i>Puțin după luni</i>	382
Ziua 232 • <i>Prima chirie</i>	384
Ziua 233 • <i>Nervi</i>	385
Ziua 234 • <i>Gheața de altădată</i>	387
Ziua 235 • <i>Corona</i>	388
Ziua 236 • <i>Odă vouă, cititorilor</i>	390
Ziua 237 • <i>Orice sfârșit e un nou început</i>	392
Ziua 238 • <i>Prietenie</i>	393
Ziua 239 • <i>Stare</i>	394
Ziua 240 • <i>Transformare</i>	396
Ziua 241 • <i>Prima ieșire din țară</i>	397
Ziua 242 • <i>Virusi și oameni</i>	398
Ziua 243 • <i>O zi ca oricare alta?</i>	400
Ziua 244 • <i>Prima vacanță în afară</i>	401
Ziua 245 • <i>Ziua mult visată</i>	403
Ziua 246 • <i>Cinci minute de parfum</i>	404
Ziua 247 • <i>Schimbarea</i>	406
Ziua 248 • <i>Frica de schimbare</i>	407
Ziua 249 • <i>Capodopera banalității</i>	409
Ziua 250 • <i>Ajutor nesperat</i>	410

Ziua 251 • <i>Ochiul de geam</i>	412
Ziua 252 • <i>Respiră. Înțelege</i>	413
Ziua 253 • <i>O zi pur și simplu</i>	415
Ziua 254 • <i>Mulțumesc, mama</i>	415
Ziua 255 • <i>Bucuria de lângă tine</i>	416
Ziua 256 • <i>Bob de rouă</i>	418
Ziua 257 • <i>Cinci petale</i>	419
Ziua 258 • <i>Ușor înapoi</i>	420
Ziua 259 • <i>Coincidență? Niciodată.</i>	422
Ziua 260. • <i>Visul</i>	422
Ziua 261 • <i>Păcălirea</i>	424
Ziua 262 • <i>Bicicleta și cântarea din rărunchi</i>	424
Ziua 263 • <i>Povestea apusului, lunii și vocilor</i>	426
Ziua 264 • <i>Povestea viespilor</i>	428
Ziua 265 • <i>Povestea somnului</i>	429
Ziua 266 • <i>Ce-am mai făcut în ultima vreme</i>	430
Ziua 267 • <i>În spatele porților ferecate</i>	432
Ziua 268 • <i>Zi de măști și joacă</i>	433
Ziua 269 • <i>Iarna amintirilor</i>	435
Ziua 270 • <i>Un nou început</i>	436
Ziua 271 • <i>Secretul poetului</i>	437
Ziua 272 • <i>Dansul în ploaie</i>	439
Ziua 273 • <i>Apusul</i>	440
Ziua 274 • <i>Ajun 2020</i>	441
Ziua 275 • <i>Crăciun 2020</i>	443
Ziua 276 • <i>Fiecare dimineață e diferită</i>	444
Ziua 277 • <i>În orașul trist</i>	446
Ziua 278 • <i>Cu pași repezi spre sfârșit</i>	447
Ziua 279 • <i>Pe drumul de căruțe</i>	448
Ziua 280 • <i>Renașterea</i>	449
Ziua 281 • <i>Avalanșa</i>	451
Ziua 282 • <i>Pe Iezer după avalanșă</i>	451
Ziua 283 • <i>A scrie iar</i>	452
Ziua 284 • <i>Privește cerul</i>	454
Ziua 285 • <i>Mirosuri</i>	454
Ziua 286 • <i>Pofta de dulce</i>	455
Ziua 287 • <i>O zi care contează</i>	457
Ziua 288 • <i>Mare de mai</i>	458
Ziua 289 • <i>Bunicii după Corona</i>	460
Ziua 290 • <i>La bunici după Corona, partea a doua</i>	461
Ziua 291 • <i>Zborul prin univers</i>	463
Ziua 292 • <i>Reconectare</i>	464
Ziua 293 • <i>Înțelepciunea nopții</i>	466

Ziua 294 • <i>Un nou început</i>	466
Ziua 295 • <i>Prin univers</i>	468
Ziua 296 • <i>Prima săptămână</i>	469
Ziua 297 • <i>Regăsire</i>	470
Ziua 298 • <i>Începuturile</i>	472
Ziua 299 • <i>Aproape</i>	473
Ziua 300 • <i>Crăciunul 2007</i>	473
Ziua 301 • <i>Primele călătorii</i>	475
Ziua 302 • <i>Concepte</i>	476
Ziua 303 • <i>Afacerea</i>	478
Ziua 304 • <i>Propunerea</i>	479
Ziua 305 • <i>Pregătirile</i>	481
Ziua 306 • <i>Nunta</i>	482
Ziua 307 • <i>Luna de miere, partea I</i>	484
Ziua 308 • <i>Luna de miere, partea a II-a</i>	485
Ziua 309 • <i>Viața nouă</i>	487
Ziua 310 • <i>Fumatul</i>	489
Ziua 311 • <i>Târgurile de bărci</i>	490
Ziua 312 • <i>Provocări</i>	491
Ziua 313 • <i>Pregătiri și schimbări</i>	493
Ziua 314 • <i>Nașterea Irinei</i>	494
Ziua 315 • <i>Leoaica tânără mămică</i>	496
Ziua 316 • <i>Schimbare de planuri</i>	497
Ziua 317 • <i>Nimic nu se aseamănă</i>	499
Ziua 318 • <i>Întoarcerea la muncă</i>	500
Ziua 319 • <i>A doua minune</i>	502
Ziua 320 • <i>Cu colindul de Crăciun 2021</i>	503
Ziua 321 • <i>A doua naștere</i>	505
Ziua 322 • <i>Vizita la spital</i>	506
Ziua 323 • <i>Cum trec anii</i>	508
Ziua 324 • <i>Decizia</i>	509
Ziua 325 • <i>Transformarea</i>	510
Ziua 326 • <i>Mirror Project</i>	512
Ziua 327 • <i>Mentorul</i>	513
Ziua 328 • <i>Acvamania</i>	515
Ziua 329 • <i>Green Adventure</i>	516
Ziua 330 • <i>Green Camp</i>	518
Ziua 331 • <i>Schimbarea lui 13</i>	519
Ziua 332 • <i>Visele</i>	521
Ziua 333 • <i>Număr magic</i>	522
Ziua 334 • <i>Complimentul</i>	522
Ziua 335 • <i>Despre dragoste, din nou</i>	524
Ziua 336 • <i>Ellinika</i>	525

Ziua 337 • <i>Blue Monday</i>	526
Ziua 338 • <i>Tăvălug</i>	527
Ziua 339 • <i>Recunoștință</i>	529
Ziua 340 • <i>Darul biletului de parcare</i>	530
Ziua 341 • <i>Zece lei</i>	532
Ziua 342 • <i>Macul</i>	533
Ziua 343 • <i>Drumul și luna, gogoșile și cacaoa</i>	535
Ziua 344 • <i>Tot ce e mai bun</i>	536
Ziua 345 • <i>Căderea</i>	538
Ziua 346 • <i>Despărțire și revedere</i>	539
Ziua 347 • <i>Bogație în Diversitate</i>	541
Ziua 348 • <i>Fii schimbarea pe care o vrei în lume</i>	542
Ziua 349 • <i>Auto-sabotare</i>	544
Ziua 350 • <i>O fetiță cu hăinuță verde</i>	545
Ziua 351 • <i>Cele 40 de legi ale iubirii</i>	547
Ziua 352 • <i>Scrisoare către CEO</i>	547
Ziua 353 • <i>Oare despre ce mai scriu</i>	548
Ziua 354 • <i>Interviul</i>	550
Ziua 355 • <i>Moștenirea</i>	551
Ziua 356 • <i>Dragoste versus iubire</i>	552
Ziua 357 • <i>Marketing</i>	554
Ziua 358 • <i>Cu ochii și inima în patru</i>	555
Ziua 359 • <i>Visul și dorința</i>	557
Ziua 360 • <i>Curajul de a vorbi</i>	558
Ziua 361 • <i>Atunci când totul se așează</i>	560
Ziua 362 • <i>Puterea umilinței</i>	561
Ziua 363 • <i>22.02.2022</i>	563
Ziua 364 • <i>Epilog</i>	564
Ziua 365 • <i>Finalul sau un nou început</i>	566

Dragă cititorule,

Sunt doar un om ca și tine. La fel de bine aș putea eu acum să-ți deschid cartea și să mă las absorbită de ea. Pentru că tot universul tău creat din toate poveștile tale este și va rămâne unic. Poate nu crezi asta, dar nu te-ai gândit în ultima vreme la sensul lucrurilor? Nu ai văzut forme ciudate în nori și te-au încălzit parcă altfel culorile unui apus roșiatic? Ai uitat de toți și de toate într-un moment unic, doar al tău? O melodie te-a adus într-o stare surprinzătoare?

Eu cred în povestea ta. Meriți s-o scrii, s-o spui, s-o simți. Să nu te oprești. Să storci un moment altfel din rutina zilnică, să râzi, chiar dacă este doar pentru câteva secunde. Să visezi cu ochii deschiși cum îți împlinești cel mai mare vis. Pentru că după el urmează unul și mai mare. Să ții ochii și inima deschise pentru oricine îți iese în cale. Să nu judeci pe nimeni, indiferent de ce haine poartă sau de ceea ce face, ori spune. Să rămâi cu picioarele pe pământ, dar cu capul în nori. Să spui stop agitației și zgomotului și să cobori în liniștea din tine.

Te-ai născut cu un scop. Poate cu toții căutăm scopul măreț însă mie mi-au schimbat ziua, uneori, un zâmbet, o insectă, o floare, o îmbrățișare. Fii cine ești, fără să te ferești. Ești așa cu un scop. Și ne vom schimba mereu. În această noapte, când scriu aceste rânduri, mă uit surprinsă la mine și la cât m-am schimbat în doar câteva luni. Pentru că am vrut, pentru că am deschis ușa și pentru că momentul vine când are drum spre tine.

Scrie în fiecare zi în jurnalul vieții tale. Nu te judeca pentru zilele tale. Sunt toate cadou.

Ziua cea dintâi • Hotărârea

După ani de fantezii despre ceea ce m-ar face să simt că valorez ceva, ar da sens aceluia talent care zace în mine și vrea să iasă la suprafață, m-am hotărât să încep cu o propoziție. Una pe zi. Sau o pagină. Și uite așa așa avea 365 la sfârșitul anului, fără câteva în care voi uita pur și simplu că aveam o datorie stabilită în lumina anului nou. La început mă voi simți obligată, nenaturală, ca atunci când după ani de zile de îndepărtare, începi să atingi din nou și totul ți se pare fals. Eu nu simt asta cu adevărat, de ce o fac? Dar hotărârea semnată cu dată pe foaie te împinge să îți faci datoria. Și așa atingi azi, atingi mâine și într-o zi nu mai simți că nu-ți aparține, așa cum anii de îndepărtare au creat un tipar familiar. Concluzie: totul ține de obișnuință. Obișnuința ce duce la tabieturi, obișnuința de a fi victimă, de a fi cel mai bun, de a zâmbi, deși vrei să plângi.

În zilele reci când mă plimbam în castelul meu de două camere de la etajul patru, ascultând liniștea din jur și zgomotul din mine, mi-am construit niște tipare după care m-am ghidat: sunt bine singură. Nimic nu mă poate atinge. Și, zicând asta, ochii mi s-au umplut acum de lacrimi. Oare fiindcă am identificat mecanismele adaptării la singurătate ale unui copil de doar câțiva anișori? Speriat pe scările căminului încă nedeschis și întunecat la șase dimineața? S-ar putea spune că era ceva comun pentru acele vremuri. Părinți care lucrau în schimburi sau departe de casă și eu făceam parte chiar din una dintre aceste familii.

Sunt încă uimită de intensitatea amintirilor de pe atunci. Am avut grijă să le rememorez constant, de parcă acele momente mă reprezintă mai mult decât ceva de acum zece ani. De parcă acolo e sursa vieții mele de acum. Și uite așa am creat un nou tipar, răspunzând cu sinceritate la întrebarea ce te face să mergi mai departe zi de zi: trecutul. Nu a fost greu să primesc și a doua întrebare: ai avut o copilărie nefericită? Și tare așa fi vrut să pot răspunde sincer cu una dintre variante. Dar, până la urmă, copilăria mea pentru altcineva ar fi putut să însemne mai mult decât și-ar fi dorit vreodată. Și totuși am învățat că nu contează deloc ce reprezintă pentru alții, ci doar pentru mine. Atâta timp cât nu insist că sunt mai specială decât restul lumii. Știm că suntem unici și avem tendința de a supraviețui

vieții în sine, crezând că avem ceva special ce ne face diferiți de ceilalți, în speranța unui alt deznodământ.

Și faza e că mi-am petrecut viața ca toți ceilalți: împiedicându-mă în beznă de propriile jucării, punând aceleași întrebări, încercând să evadez din realitate sau din ceea ce mi se părea cea mai rea închisoare. Numele meu, faptul că eram brunetă, scundă, că nu dansam bine, nu eram populară, nu rețineam lucrurile ușor mi le-au repetat toate faptele, tot ce mi se întâmpla. Și uite așa am devenit prizoniera minții mele. Și da, am evoluat apoi în a repeta că nu voi fi fericită niciodată.

Acum mustăcesc la gândurile de atunci, care uneori intrau pe aceeași linie cu greutatea făcutului rost de bani de buzunar, adunarea de cartonașe și timbre sau bilețelele primite de la băieți. Necesitatea de a explica totul îmi venea natural. Și panica negăsirii unui răspuns. Dar îmi mai făcusem un tabiet: aveam răspuns la toate. Și după ce dădeam răspunsul nu mai exista o necesitate de a-l explica și pe acela.

Aproape am terminat pagina. Pfiu, ce bine că mi-am terminat taskul pe ziua de azi. Nu vreau să mă dezamănesc. Doar am promis că anul nou va fi diferit. Și, chiar dacă voi avea dubii, după o vreme nu mi se va mai părea la fel. 365 de pagini. Oare am atâtea de spus despre mine? Am scris într-o pagină cam douăzeci de ani din viața mea. Mai e ceva acolo? Mă apucă tristețea, gândindu-mă că a fost doar atât. Cu siguranță nu are cum să fi fost doar asta. Mama sigur m-ar contrazice. Și soră-mea.

Ziua 2 • Continuare

După o noapte în care gândurile au început să mă ardă, a venit a doua zi care a așternut o senzație de vis peste hotărârea mea din ziua trecută. Oare voi mai scrie și a doua pagină ori mintea îmi va juca feste și mă va convinge că nu am ce să scriu valoros 365 de zile la rând? Analiza amănunțită a fiecărei decizii aruncă o umbră asupra întregului proces. Frica de nereușită, de penibil, de dezamăgire. Frica de inconsecvență tradusă apoi în vinovăție, pentru că orice pauză, orice uitare te va arăta cu degetul minții proprii. În timp ce mergeam spre casă, întrebându-mă dacă voi mai scrie ceva, simțind că vorbesc despre ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, am hotărât doar să o fac. Mi-am propus și o oră și apoi mi-am văzut de ale mele până

la ora X. Am mai avut momente răzlețe când am mai scris. De fapt, de mică mi-a plăcut să compun, să țin jurnal, să-mi notez diverse. Am pierdut toate scrierile de altădată însă mi-a rămas întipărit în minte că cele mai reușite scrieri le-am făcut când am trecut printr-o perioadă zbuciumată. Durerea se transforma în scris. Frica se transforma în cuvinte alergate pe hârtie. Ce mi s-a părut cu totul ciudat este că mereu am scris dintr-o răsuflare, de parcă acele cuvinte deja făcuseră coadă și acum pur și simplu se așezau la locurile lor și cu viteză încă. Probabil că toate legile scrisului ar presupune să identifice publicul țintă, să scrii pentru el și nu pentru tine. Să înțelegi doar tu ce-ai scris nu e, probabil, o mișcare isteasă de marketing. M-am hotărât să-mi pun sufletul pe hârtie. Dacă voi reuși să-l aștern ca și cum aș presăra nisip pe o foaie, strat cu strat, chiar și cea mai puternică briză va lăsa în urmă mici sfărâmături, martori ai trecerii unui suflet acum viou. A trebuit să mă adaptez senzației că scriu fără să fiu în vreo gaură neagră a sufletului meu, fără să plâng după cineva plecat în descoperiri la alte niveluri, fără să mă frământ din cauza unor temeri și fără să mă scutur tremurând la amintirile de altădată. S-a așternut liniștea peste mine.

M-am hotărât că anul meu va avea câte zile voi vrea eu. Uneori te pregătești și zece ani pentru un an bun. Dacă anul ce vine va avea 500 de zile, fie. Le voi trăi pe toate. Va fi doar amuzant să ai două zile de naștere, dar să sărbătorești aceeași vârstă. Pentru că da, voi opri timpul în loc, oricât ar dura, chiar dacă, atunci când voi termina, părul nu-mi va mai avea vreun fir negru și experiența își va fi pus cu totul stăpânire pe podoaba mea capilară.

Pune și tu mâna pe pensula aceea cumpărată acum doi ani și pictează tabloul tău de început. Nu va fi poate perfecțiunea pe care ți-o imaginezi, dar cui oare îi iese perfect din prima? Umflă roțile bicicletei care te așteaptă în boxă în fiecare zi și las-o să mănânce drumul pentru tine. Pune mâna pe telefon și sună acea persoană pe care nu ai niciodată timp să o vezi fiindcă, pare-se, astrele nu se aliniază. Aplică la jobul pe care ți l-ai dorit sau, dacă nu, fă-ți un plan cum să ajungi acolo. Pas cu pas. Nu înseamnă că trebuie să te porți ca și cum ești de-al casei, poți să te și poticnești sau să dai cu nasul în zid. E normal. Nu există rețetă. Nu există decât creierul care te îndoaie cât ești cald. Bagă-te la gheață. Conservă-te o noapte. Cere un răspuns și de dimineață, cel mai probabil, va ajunge la tine.

Voi avea de luptat cu senzații și jocuri de scenă interioare. Știu că ce mi-am propus mă va transforma. Simt cum ceva din mine se luptă să mă convingă să abandonez. Pentru că... se vor găsi o mie de motive. Însă care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Să nu citească nimeni vreodată ce am scris, să car după mine dezamăgirea că nu am terminat ce am avut de zis, să nu găsesc acea persoană care să vadă potențialul. Și cu asta am ajuns la întrebarea legată de scop: de ce scrii? Fiindcă ai fantezia de a fi diferită (nu cred că ești prima care scrie o carte)? Fiindcă vrei să convingi oamenii că felul în care vezi tu lucrurile e cel bun? Sau fiindcă te plictisești seara după o zi de rutină și vrei să simți că trăiești făcând ceva nou? Oricare ar fi răspunsul, am terminat pagina 2. Și mai urmează...

Ziua 3 • Revelion în liniște

E revelionul. Sunt singură în casă și mi se plânge de milă, se pare că nimeni nu-și poate închipui o situație mai dramatică. Iar eu mă simt atât de bine. Câte fraze mi-ar trebui să-i conving că îmi e mai bine decât la o petrecere forțată, cu iz bombastic și petardistic?

A început anul trecut. Fiindcă am terminat munca pe 31 dimineața la ora trei, nu am reușit să plec cu familia în Grecia. Așa că acceptasem deja că voi fi singură.

De fiecare dată când mă trezesc în ziua de 31 decembrie simt că e o zi diferită. Se simte o agitație în aer, iar eu simt și ceva magic. Parcă timpul se întinde și se comprimă în pregătirea săriturii către noul an. Mă uit la fețele oamenilor, la graba lor către un scop bine definit.

Anul trecut am făcut revelionul în liniște. M-am dus la o prietenă acasă și am scris niște scrisori adresate nouă, cu mențiunea de a fi deschise pe 31 decembrie anul viitor. Un exercițiu de imaginație și de intenție. Am scris trei pagini și am împăturit foaia în trei. Pentru o vreme am pierdut-o. Am regăsit-o însă chiar azi, mi-am dorit mult să nu se fi rătăcit. Ce bine că nu e încă 12. O deschid și încep să citesc. După primele rânduri încep să mă strâmb. Ceva e extrem de dubios. Ce-am făcut în februarie, martie, aprilie și tot așa. Amețită, stau o clipă să-mi clarific. Când am scris chestia asta? Și mă mai uit o dată la mesajul de pe spate: a se deschide pe 31 decembrie 2018. Atunci mă lovește: sunt intențiile mele de anul trecut. Și

s-au realizat majoritatea. Mă cuprinde un tremur și încep să plâng. Printre ele scrie: „Ai reușit să faci planul pentru cartea care te va lansa și ai scris deja considerabil din ea”. Ok, nu am scris considerabil, dar oare ce m-a făcut să mă încăpățânez să încep cartea cu două zile înainte de revelion? De obicei, oamenii își propun chestii legate de o dată precisă: de luni, de luna viitoare, de pe 1 etc. Eu însă nu am urmat nicio regulă de genul ăsta.

Am aprins o lumânare într-un aranjament de brad. Lumina difuză îmi permite să scriu totuși. Mai sunt zece minute până la miezul nopții. Bubuiturile, luminile sunt în toi. Și anul acesta sunt singură. Cătălin e în Grecia cu clienți pentru programul de revelion, copiii sunt la bunici, iar eu am ales să petrec o nouă seară cu mine. Mi se pare magic. Libertatea absolută. E adevărat, mi-a trecut prin minte că poate ar trebui să fac ceva spontan și să-mi găsesc totuși un loc unde să petrec. Asta, din vechile impulsuri și dorințe din copilărie. Când am crescut îndeajuns încât să pot pleca de acasă de revelion, așteptam acea noapte de parcă viața mea depindea de ea. Trebuia să fie reușită, să fim mulți, să nu fie acasă. Să fii acasă cu părinții sau singur era o tragedie. Era momentul dintre ani, viitorul venea către tine și trebuia să-l întâmpini cu brațele deschise, cu bucurie, cu gălăgie. L-am întâmpinat de multe ori. A doua zi era cam tristă. Atâtea așteptări împlinite care lăsau totuși un gol. O zi mult prea banală.

Acum stau și trăiesc doar prezentul. Nu întâmpin decât o nouă secundă ce vine spre mine și ticăie în zvâcnetul ascuns sub piele. N-am făcut curat în casă. E timp și mâine. Acum vreau să mă bucur de scrisul ce curge și lasă umbre pe-o foaie portocalie. Lumânarea roșie începe a se ascunde. Afară se aud strigăte și bubuituri și, pe o muzică neștiută, joacă lumini și umbre. Pe masa mea și foaia mea se așterne totuși liniștea.

Am scris iar trei foi și am împăturit totul în trei. Înăuntru, umbre și lumini vorbesc despre un an bun, plin de realism, cu fapte ce vor schimba multe. Am pus bine de data asta scrisoarea pentru mine. Nu vreau să pierd senzația de unire a lumilor dintre ani.

Ziua 4 • *Tanti Emilia*

Cu emoție am început și astăzi să scriu. M-am tot frământat să găsesc ceva să se potrivească. Desigur, potrivirea e numai în capul meu. Așa cum

mi s-a părut că numele meu nu mi se potrivește și aveam să mă simt oribil când voi fi strigată peste ani și ani tanti Emilia. Asta, pentru că noi, copiii din Micro 11, acum mulți ani ne jucam pe stradă toată ziua și ne strigam doleanțele de acolo.

Mi se întâmpla ceva ciudat în vremurile acelea. Îmi fugea mintea în viitor, așa cum acum îmi fuge tot timpul la trecut. Având în vedere că am stat nici șase ani în Târgoviște, orașul în care m-am născut, pot doar să spun că îmi amintesc de acolo cât pentru o viață de om: întâmplări, culori, mirosuri, Moș Crăciun intrând pe ușă, boală, cămin, prieteni, dor, cozi, lapte praf în cutia cu vacă, becul roșu de pe hol, trotineta, căruțul albastru pentru păpuși, cutremur, teatru, castanii de pe drumul spre gară. Așa, ca niște străfulgerări... și totuși toate poartă senzații.

Cum mă gândeam eu la viitor? Ohoho, cred că din momentul ăla am început să mă cred specială. Mă ținea mama, învelită într-o păturică roz, la geamul din bucătărie. Păturica aia avea să ajungă preferata soră-mii și să fie furată dintr-o boxă când ai mei s-au mutat după alți douăzeci de ani la Iași. Poate că păturica era magică. Eu, învelită în ea, în brațele mamei mele, mă gândeam cum să-mi amintesc acest moment în viitor. Cu ochii minții mi-am ieșit din corp, m-am poziționat în spate și o vedeam pe mama ținându-mă în brațe. Aragazul în dreapta, debaraua în stânga. Masa lângă aragaz și dulapul lângă debara. Frigiderul cu ceva abțibilduri. Gaura de aerisire din tavan, prin care ne ploua și ningea în casă. Mereu m-am întrebat câți ani aveam atunci. Nu voi afla niciodată, poate.

În timp ce scriu acum, mă plimb prin casa copilăriei mele. Vitrina cu bibelouri mici și pahare, televizorul alb-negru cu mileu și tigrul, fotoliile, măsuța, un tablou mare pe perete, pe care însă nu-l pot vedea în amănunt. O ușă către balcon. Apoi holul cel mic și dormitorul sau congelatorul, mai bine zis. Cu mochetă albastră și un pat tocmai în capăt, în colț, unde era cel mai frig.

Frigul mi-l aduc aminte foarte bine. Mereu legat apoi cu senzațiile injecțiilor cu penicilină, fantezia că mă pot ascunde sub pat de ele, pentru ca apoi mama să mă țină în brațe la baie, pentru că nu puteam sta pe toaletă de durere. O dată la două săptămâni, pneumonia devenea cel mai pronunțat cuvânt din casă. Aveam o vecină asistentă și tare n-o mai plăceam în momentele alea.

Apoi venea vara și stăteam mai mult pe afară, duceam gunoiul și îl aruncam uneori cu capac cu tot. Urcam până la etajul patru, sperând să nu dau nas în... ce ironie, fiindcă vecinii noștri de la etajul patru aveau printre ei o doamnă fără nas care mă speria îngrozitor. Cheia de un galben ciudat stătea pe o sfoară la gâtul meu. Găseam mâncare pe masă. Mâncam, îmi luam uneori jucării din sacul aflat în debara și coboram la 1 să mă joc cu fata doamnei asistente. E cu un an mai mare decât mine și nu mai știu multe despre ea. Și-a făcut propriul drum, ca noi toți de altfel. O țin minte, doar că m-a păcălit că atunci când n-am reușit să închid ușa cu cheia au intrat hoții la mine în casă și mi-au luat din jucării. Știam că nu e adevărat, dar tot m-a speriat. Și așa am păstrat-o în copilăria mea, fiindcă altceva nu îmi aduc aminte.

Da, făceam coronițe din flori și cântam *Avion cu motor/Ia-mă și pe mine-n zbor* în curtea căminului. Mereu găseam drumul spre casă. Și puteai să ai încredere în mine că voi cumpăra de la piață ce mi-ai zis, că nu voi pleca de la coada la care mă lași și nici de pe treptele căminului închis. De-abia după ce am avut și eu copii am putut să explorez senzațiile agonizante pe care le-a trăit mama. Să nu știi dacă seara copilul tău va fi cu tine acasă. Probabil după o vreme te obișnuiești, dar senzația de teamă nu dispare niciodată.

Nu știi dacă ce am scris se potrivește cu ceva, uneori începuturile în viață nu se potrivesc cu nimic. Explorezi, trăiești, înveți și, poate, dacă ai noroc, vezi sensul înainte să pleci să construiești un nou puzzle.

Ziua 5 • *Diplomatul*

Azi am reînceput munca. Fetele sunt încă în vacanță, așa că am hotărât să le iau cu mine la birou, una joi, alta vineri. M-am gândit că va fi rezonabil de administrat dacă le iau pe rând, plus că au nevoie cu siguranță de ceva timp doar cu mine, având în vedere că le iau tot timpul, ca și un pachet, pe amândouă. De obicei petrecem mult timp în trei; Cătălin e plecat în programele de aventură. Ne mai lipim și noi uneori și așa tragem cu ochiul la cum arată zilele lui de lucru. Deși ar putea fi invidiat din afară, din interior pot spune că nu e deloc ușor. Așa cum mi s-a părut mie magic când am fost la fabrica de lumânări unde lucra mama, în Târgoviște. Mirosul,

roțile mari ce strângeau spaghetetele lumânărilor, cazanele cu ceară prin care se trecea firul de lumânare, încastrat încet încet în veșminte aurii. Roțile acelea imense erau acționate de femei puternice, obișnuite cu greutatea vieții. Eram bine primită în mijlocul lor, cineva chiar m-a învățat o poezie: *Mama mea e gospodină/ Are-o rață și-o găină/ Tata n-are niciun pui/ Numai țuică-n capul lui*. Nu aveam de unde să știu că era o poezie manifest a frustrărilor acelor vremuri care se mai perpetuează și în zilele noastre.

Nu mai țin minte dacă am fost apoi la fabrica de biscuiți de unde ne aducea sticks-uri, biscuiți și marmeladă. Am fost la RAGCL unde a lucrat într-o vreme și unde, de un revelion, a venit un domn care a amenințat-o cu moartea fiindcă nu avea apă caldă. Apoi i-am vizitat pe ai mei la unitatea militară, unde mama dăduse examen să lucreze ca dactilografă; își făcuse un carton pe care desenase o mașină de bătut și repeta în neștire. Și-a mai pierdut atunci ceva dinți de emoția examenelor, așa cum tot pierde de când m-a născut pe mine.

Pentru serviciul lui tata m-am plimbat de mică pe toată Valea Jiului, la Petroșani și Lupeni, am stat în cămine militare cu multe paturi în cameră, cu veșnicele păaturi înțepăcioase, albastre cu dungi albe în capăt, și coduri numai de ei știute. Apoi ne întorceam „acasă”, așteptând să se întoarcă și el, pentru a-l conduce din nou cu diplomatul lui negru și geamantanul lui maro pe drumul gării străjuit de castani. Diplomatul acela avea ceva magic în el, mai ales când, o dată pe lună, într-o vreme, se deschidea și scotea patru sticle de Pepsi aduse din Slobozia de la Privighetoarea. Nu știu dacă acela a fost motivul pentru care ne-am mutat acolo înainte să fac șase ani, dar probabil a cântărit cumva. Ai mei zic că era din cauza apartamentului, că mă pândeau tot timpul prietena mea pneumonia și că acolo, mai aproape de mare, aveam șansa unui nou început.

Serviciul tatălui meu ne-a schimbat destinul. Poate de aceea tânjesc tot timpul după călătorii, iar soră-mea nu se mai oprește din ele. Am urcat la etajul 14 ținând de mână o fetiță entuziasmată. Am prezentat-o colegilor și nu aveam să-i arăt niciun proces de producție, ci monitoare, birouri, niște mingi gonflabile. Un ursuleț și un dinozaur au apărut repede lângă ea. S-a așezat la biroul din dreapta mea, grație unei colege în concediu. Am mers să cumpărăm mâncare împreună, a stat în capul mesei cu noi toți. A rămas uimită să afle că de zece ani vin în același loc, iau prânzul cu colegii mei de tot atâția și încă avem subiecte noi de discutat, povești noi de împărțit.

Adevărul este că petrec cu ei mai multe ore decât petrec cu familia mea în fiecare zi. De aceea poate, la sfârșitul zilei, nu s-ar mai fi lăsat dusă.

Acum câțiva ani îmi trecuse prin cap să ne mutăm din București, din varii motive, pentru binele fetelor, în principiu. Nu că ar fi avut aceeași tranziție ca mine, dormind luni de zile într-un cămin militar, fără lumină, până ni s-a repartizat apartamentul. Sau apoi dormind pe jos, pe înțepăcioasele albastre cu dungi albe, în noua noastră casă. Probabil că lucrurile ar fi fost altfel. Însă a lăsa în urmă o lume întreagă, pe care am memorat-o apoi constant de teamă să nu uit partea aceea din mine, asta e de fapt încercarea. Nu zic că nu ne adaptăm. O facem cu toții, în felul nostru. Dar cât era de necesară schimbarea? Un nou destin s-ar fi așternut după în calea noastră. Nu știu încă dacă să le protejez pe ele sau pe mine însămi, dar, momentan, mă bucur de anul 11 la etajul 14. Și fetele mele din cartierul nostru „defavorizat” Berceni, cum spunea o colegă. Dar asta e o altă poveste...

Ziua 6 • *Clepsidra*

Nu știu când au început. Poate într-o zi în care stăteam și mă jucam singură în casa cea rece, așteptând o mamă obosită să sosească de la muncă. Nu știu dacă aveam repera de timp. Cred că aveam cumva, atâta timp cât îmi amintesc că joia erau *Norii Negri* și așteptam cu înfrigurare un nou episod. Oare când realitatea se ridica de la jumătatea camerei în sus, rămânând cu mine o altă lume așternută pe jos? Țin minte un vis care s-a tot repetat. Din cutia televizorului o doamnă recită aceeași poveste. M-am speriat când s-a repetat visul. Poate au început atunci.

Sau poate când am văzut o înmormântare a unei fete îmbrăcate în mireasă. Trecea pe stradă și m-a frapat îmbrăcămintea. Nu știu ce am înțeles atunci, dar o văd și acum când mă gândesc la ea. Eu stăteam la trecerea de pietoni, la fel de albă ca rochia ei. Și dacă nu au început atunci și nici în diminețile când pe scările căminului așteptam să se trezească soarele, poate că au început în acea zi. Parcă a sunat un fel de alarmă în oraș. Sau a fost un vuiet, ori o șușoteală a tuturor adulților. Ceva se întâmplase.

Cred că tata a spus fără perdea ce s-a întâmplat, așa cum avea s-o facă și ani mai târziu, când am simțit că intru în pământ la una dintre remarcile

lui. Imaginația mea a început să zburde: tanc, proiectil, burtă, lovit. Ce s-a întâmplat cu corpul am înțeles cumva. Dar cuvintele, dragostea pentru băieții lui, privirea care să-i vadă crescând, acelea unde s-au dus? Și nu se mai întoarce acasă? Ceva în stomac mi-a răspuns că nu.

Pe mine m-au lăsat să stau cu cei doi băieți. Să mă joc cu ei. Iar eu simțeam atâta tristețe și milă și nu voiam decât să-i alin fără să își dea seama de ceea ce li se întâmplă. Simțeam că joc un rol: al nepăsării. Și totuși am tras cu ochiul pe geam când l-au scos din bloc, îmbrăcat în costum militar. Atunci am înțeles că pleacă pentru totdeauna. Căluțul de lemn din balconul lor, căluțul la care mă uitam cu jind, era martor că acolo a fost și un început, și un sfârșit. Peste ani și ani, când am venit în Târgoviște în vizită la blocul de la marginea câmpului, pe scări, ne-am întâlnit cu cei doi băieți. Cred că erau mai mici decât mine.

Tata, învățat fără ocolișuri, pune pe tapet o întrebare al cărei răspuns probabil îl ajuta: Vă e dor de tatăl vostru? Eu am simțit că vreau să mă dizolv de rușine. Copiii au rămas impasibili cumva. Pentru tata însă răspunsul ar fi însemnat salvarea lui din fața temerilor din fiecare zi.

Cred că totuși atunci au început. Clepsidra în care suntem boabe de nisip a apărut în viața mea, pulsând în stomacul meu, ca un senzor ascuns. Pune stăpânire pe mintea și pe corpul meu care se chircea de durere. Nu aveam încă șase ani însă trăiam decalat cu cel puțin o sută peste. Mă plimbam prin galaxie, suspendată, singură, în căutare de răspunsuri. Nu au venit atunci, nici peste zece ani și nici măcar peste douăzeci. Însă am călătorit fără să plătesc vreun bilet. Iar o dată, o săptămâna întregă inima mi-a pulsă sub haine de parcă ar fi vrut să fie văzută de la depărtare. Parcă pluteam între două lumi. Cea reală, în partea dreaptă, și una sub pelerina Arabelei, la stânga. După o săptămână am găsit în univers o mână care mi-a dat pelerina la o parte. Îi sunt și acum recunoscătoare, fiindcă praful de stele a fost o metaforă cu care am rezonat.

Uneori, când sunt foarte fericită și mă apucă duioșia uitându-mă la dragii mei de acasă, clepsidra mă încearcă. Îmi aduce aminte că suntem bobite ale aceleiași lumi și toate alunecăm pe gâtul strâmt, grăbindu-ne undeva. Noroc că am înțeles cât e de magic să ajungi acolo. Să găsești în imensitatea firelor de nisip exact ce ai nevoie. Să te rostogolești fără griji într-o lume din care faci parte. Să dai naștere timpului și el să te nască pe

tine. Când va fi momentul, cu siguranță voi face din asta o aventură. Și clar vreau loc la geam.

Ziua 7 • *Airbnb*

Cred că subiectul zilei de ieri și reducerea lui la o pagină n-a fost treabă ușoară. Mai ales că face parte din mine aproape de când mă știu. Am încercat multe, m-am gândit la multe și tot mă apucă o gheară din când în când. O desprind ușor; știu că e acolo, ne-am împrietenit cumva.

Ziua de azi e tot cu emoții. Am spus câtorva persoane apropiate că m-am apucat de scris. Aveam tendința să nu spun încă, să aștept să scriu X număr de pagini pentru ca apoi să am siguranța că e adevărat. Și apoi mi-am dat seama că nu am spus de teamă. Teama că mă voi dezamăgi pe mine, în primul rând. Sunt sigură că cei din jur au și ei poveștile lor, cu lucruri pe care și le-au propus și inevitabil la ceva au renunțat pe ici pe colo. Pentru ei n-ar fi așa de rău, sunt doar cineva care a renunțat la ceva ce părea un vis. Dacă va fi să fie, o va face cândva. Pentru mine însă nu e atât de ușor de închis subiectul. Serile mele s-au schimbat deja. Știu ce am de făcut după ce culc copiii. Ceea ce scriu nu e la nimereală, e analizat noaptea în gânduri ce simt că îmi dau fierbințeli. Nu fiecare cuvânt, nici chiar fraze, dar subiectele, succesiunea lor. Uneori îmi propun să scriu despre ceva și nu iese, așa ca astăzi. Dar e în regulă. Asta cu planurile în viață și ceea ce se întâmplă de fapt, o trăim cu toții.

Am jonglat în gândurile mele cu ideea că e ok dacă nu voi scrie într-o seară, recuperez în alta. Apoi m-am și văzut copleșită de presiunea de a ajunge cumva la zi. Și am rămas fidelă ideii că o pagină pe zi e tocmai ceea ce trebuie. Dar ce voi face dacă voi pleca pe undeva, dacă nu voi avea internet, timp? Am depășit și întrebările astea cu brio; soluții sunt, dacă vrei să scrii. Va fi parte din mine, ca atunci când ți-e foame și începi să aranjezi lucrurile în direcția aceea.

Oh da, mintea mea o ia cu repeziciune înainte și se gândește la cum va ajunge cartea către public. Pentru asta însă chiar am impus un număr de pagini pentru a începe aventura.

O să fiți părtașii gândurilor mele, veți trăi în mintea mea zi de zi. Mă bufnește râsul. Un fel de Airbnb la scară mentală. Asta fiindcă mi-am adus

aminte de o glumă pe care am făcut-o ieri. Șefa mea locuiește la casă și în pod are de câțiva ani un dihor care roade oase. Desigur, animăluțul e carnivor. Interesant este că șefa mea vizualizează zgomotele auzite și cred că nu-i tocmai interesant când blănosul sparge câte un os. În iarna asta însă s-au auzit niște zgomote mai ciudate. Bătând cu palma în pod, au auzit nuci rostogolindu-se, de unde au tras concluzia că trebuie să se fi acuiat și niște veverițe. Ciudată combinație, mai ales că dihorul le vânează pe pufoasele codițe ahtiate după nuci. Ce-am înțeles eu din treaba asta? Că dihorul a dat spațiul veverițelor prin Airbnb.

Așa, ca să știți mai multe despre mine, am tendința să glumesc mult, să fac mișto-uri, în special de mine. O bună metodă de autoprotecție. M-a ajutat de-a lungul timpului. Eram cea care avea tolba plină de bancuri, puteam să le spun ore la rând fără să mă repet. Îmi salvasem niște cuvinte cheie și curgeau fără oprire. Îmi plăcea să văd oamenii râzând. Mă bucuram să știu că eu am reușit asta.

Mă întreb acum dacă faptul că deviez mereu de la câte un subiect și nu sunt concentrată 100% e de bine sau de rău. N-aș ști să spun. Am trimis eu câteva pagini scrise de mine către cineva să mi le critice, dar n-am primit nimic încă. Poate nu le-a citit. Nu contează. Hotărâsc că e de bine să deviezi de la subiect, ca atunci când nu te poți concentra doar pe o durere și să te uiți și în alte părți te ajută să treci strada. Și mai hotărâsc că al meu corp trebuie să facă ce-i comandă mintea. Așa cum povestește și Tibi. E ok să-ți ascuți corpul, dar el are tendința de a se plânge prea repede. Trebuie să asculte ce-i spun eu. Și o să-i spun bancuri până se va relaxa. Măcar atât pot face.

Ziua 8 • Sticla cea caldă

Azi am așteptat cu nerăbdare să vină seara. Să mă apuc de scris. Nu e ca și cum știam ce o să scriu, dar nu mi-a fost teamă că n-o să găsesc ceva. Sunt curioasă cum o să mă simt peste o sută de pagini. Voi mai avea aceeași lejeritate?

Eh, și iată că după ceva vreme încă mă holbez la ecran și nu m-am hotărât ce să vă scriu. Mă întreb dacă viața mea e îndeajuns de interesantă pentru a o citi cineva până la pagina 8. Uitându-mă în gol, am întors optul

și l-am făcut infinit... infinit de multe motive să renunț? Nu cred asta. Infinit de multe pagini despre mine? Ei, nici chiar așa. Astăzi îmi spunea Ana că și-ar dori să trăiască veșnic. Și eu să nu mor niciodată. Are șase ani și e perioada aceea. Am descoperit-o anul trecut când Irina avea șase ani. Toate întrebările, teama că își vor pierde părinții și că vor rămâne singure. Ce frământări... Eu cred că am început perioada aceasta mai devreme și nici n-am mai ieșit din ea câțiva ani... vreo treizeci. I-am zâmbit Anei și i-am spus că, dacă vrea să trăiesc o veșnicie, să mă lase să dorm. Am râs amândouă o vreme și apoi chiar mi-a zburat somnul. E iar o zi doar a fetelor, dar Cătălin va sosi la noapte. Boboteaza a adus odată cu crucea aruncată în apă la greci și un ferry să-i treacă peste ape. Au rămas înzăpeziți o vreme pe această insulă a misterelor și el a interpretat că insula clar îl vrea acolo. Am cochetat o vreme să ne mutăm pe ea, măcar pe vară; încă nu s-a concretizat. Dar, la cum îl știu pe Cătălin, cândva se va întâmpla și asta.

Afară a început să ningă apăsător. Se adună zăpada și mâine fetele vor avea o zi grozavă afară. Mă gândesc însă cum pătura asta îngreunează drumul celor care au pornit spre casă.

Fascinația zăpezii nu s-a pierdut niciodată. Nimic nu te face mai fericit ca atunci când te uiți pe geam și vezi zahărul pudrat peste toți și toate. Acum totul e curat. Nu se mai vede nicio imperfecțiune. Diamantele acoperă în mod special o întreagă lume obișnuită.

Le-am luat fetelor o mânuță de zăpadă când m-am întors de la magazin. Dansul zăpezii în mâna mea, ca cel al bulelor din apă, zvâcnește tăcut. Voi ajunge cu ea până sus și fetele se vor înfige în acest cadou neașteptat.

Am învățat că zăpada înseamnă viață. De la bunici, de la părinți, de la lume. Se așază ca o cloșcă și te protejează. În București n-o vrea nimeni. În Slobozia se urca până la etajul întâi, împinsă de crivățul din Bărăgan. La Târgoviște nu mi-o aduc aminte. Doar un mic om de zăpadă în scară, făcut de băieții cu căluțul de lemn.

Însă îmi aduc aminte senzația obrajilor înghețați, a țurțurilor gustoși, furnicăturile din mâinile mult prea înghețate în mănuși făcute scoarță. Nu am fi plecat niciodată de la sănius, construit cazemate, rostogolit în puful imaculat. Și n-o să pot uita nici zăpada ce mi se scurgea pe spate sau îmi intra în cizme, înghețând tot ce prindea în cale. Toropeala ce te cuprindea apoi, odată ajuns acasă, când îți băgai mâinile în apă calduță ca să te întorci

la viață. Ce mi-ar fi plăcut un șemineu și-o ciocolată caldă! Cu ochii închiși, strângeam sticla cu apă fierbinte pusă de mama în pat și încercam să nu mă mișc, fiindcă frigul îmi băga ace în corp imediat. Visând la aventuri în zăpada de-a doua zi, mă încălzeam și uitam de durerea degetelor degerate.

Când am ieșit azi afară am recunoscut mirosul umed al zăpezii, un praf amestecat cu lână, așa îl simt eu. Am scârțâit fericită drumul până la magazin și am văzut copii rostogolindu-se prin ea, pătura deloc egoistă. Fulgii mi-au căutat pielea și mi-au găsit-o, au GPS pasămite. Nu-i bai, mi-a fost dor de tine. La noapte, o să fac eu pe sticla cea caldă.

Ziua 9 • *Furnicături*

M-am trezit chiaună de dimineață. De obicei sar din pat și am impresia că eram trează dinainte să mă trezesc. Știți senzația aceea? În secunda când deschizi ochii, deja creierul a gândit vreo trei lucruri. Și uite așa ai impresia că doar te odihneai cu ochii închiși. Astăzi însă mă culcușesc pe canapea și amân alarma de trei ori. Nu am perdele la geam în sufragerie, tocmai fiindcă îmi ador copacul din fața lui. Astăzi dimineață, printre crengile încărcate cu zăpadă, cerul strălucește albăstriu. Pe degetele acestea fine cu câteva bobite deja se odihnesc fulgii cărora le place înălțimea. Nu vreau să mă uit pe stradă; probabil sarea a mâncat păturica dalbă a copiilor. Doi porumbei își umflă penele pentru a face față mai bine momentului. Își țin companie în picioarele goale.

Mă bucur de momentul ăsta de liniște, până când fetele mele vin și ele la culcușeală, apoi doleanțe, apoi agitație și gata, hai să începem ziua, nu are rost să mai zăbovim. Noi avem mai multe de făcut decât înfoiatul de pene.

Azi mă duc la fizioterapie, prima oară în viață. Nu știi dacă e vreo vârstă anume când începi a face asta la fel de normal cum e aranjatul penelor. Am ajuns. Nu îndrăznesc să intru, mă fâțâi pe la ușă. Să intru încălțată, poate mai bine mă schimb? Timiditatea oricărui nou început.

Acum nouă luni au început durerile. La început am făcut ce face majoritatea, am ignorat. Trece, mi-am zis. Dar n-au trecut. Uite-mă aici, hotărâtă să îmi fac un bine. În familie nu prea am văzut afinități pentru medici; se duceau mai degrabă în ultimul moment. Mi-o amintesc pe mama în bucătăria noastră din Târgoviște, așezată pe o mochetă neagră cu picățele

albe. Sigur îi era foarte rău, pentru că se agita și dădea din picioare de durere. Atât îmi amintesc. Apoi la fel, în dormitorul din Slobozia. Mama părea mereu așteptată la câte un colț de o trăснаie de durere. Eu am hotărât cuminte că voi avea mereu grijă de mine, voi face controalele anuale, iau aminte la istoricul familial, îmi iau puncte de referință. Ca la carte. Mă obișnuisem cu injecțiile, mi se părea că sunt imună la ele. Așa că mă puteam da mare când veneau cu vaccinurile la școală că mie nu mi-e teamă și mă duceam printre primii. Măcar cu atât să mă aleg după ciuruirea constantă bilunară.

Unii își luaseră cărți ca să treacă timpul mai repede sau poate doar util. Eu nu mi-am luat măsuri de precauție, așa că am moțăit. Nu-i rău să ai o pauză în timpul zilei. Măine totuși o să-mi iau ceva de citit. Am stat așa, ciupită de miile de furnicuțe, cum zicea domnul DJ sau dirijor, fiindcă făcea naveta între două camere, dădea indicații, schimba programe, tot o formă de artă cu rezultate pozitive asupra sănătății ca și muzica sau ieșitul în natură. Dintr-un colț, am ocazia să mă uit la alți oameni care fac exerciții de recuperare. Încerc să-mi dau seama după exerciții și limitări ce au pățit. Nu reușesc, nu mă pricep, dar mă bucur că nu sunt singură. M-au uitat de câteva ori pe scaun acolo, dar nu sufăr de lipsă de atenție.

Mă întorc spre casă, acum trec pe dedesubtul porumbeilor, mă lupt cu teama mea constantă că fetele ies la geam și pățesc ceva. Nu văd ambulanța, mă liniștesc puțin. Mă uit la gard, mă bucur că nu are țepușe. În fața ochilor mi se derulează scenarii de coșmar. Lupt cu picioarele tăiate și cu golul din stomac și mă împing înainte. Cu teama asta am rămas de când ne-am mutat la etajul opt în Slobozia. Copacii se opreau la șase, dar tot îi vedeam ca pe o plasă de salvare. Când mă uitam în jos, mi se tăiau picioarele instantaneu. Dacă mă uitam în sus, era și mai rău. Scriind asta, mă văd pe balconul de atunci și mă trec curenți prin călcâie mai abtirit ca la fizioterapie. Am avut mereu coșmaruri din cauza ștergerii geamurilor, când ai mei se aplecau cu atâta elan să le ștergă. Așa că mi-am jurat că nu o să stau mai sus de etajul trei. Am stat în chirie la etajul nouă și nu am ieșit niciodată pe balcon. Așa că am luat un apartament la etajul trei și uneori mi se pare că e tot prea sus. Și totuși mă bucur să fiu la nivelul coroanei copăceilor mei dragi. Am blocat geamurile și nu le-am pus perdele. Să rămână libere, lor nu le e teamă.